

solidarnost je naša snaga

Solidarnost sa izbjeglicama/migrantima u Tuzli (Bosna i Hercegovina)

novembar 2018.

Prva veća grupa izbjeglica je u Tuzlu stigla 21. Juna 2018. Iz pravca Sapne njih 120 je stiglo u Tuzlu. Kasnije svaki dan pristizale su nove grupe koje su dnevno brojale od 5 do 150 ljudi.

Sve izbjeglice koje dolaze u Tuzlu dolaze iz Srbije, a zemlje njihovog porijekla su Pakistan, Iran, Irak, Afganistan, Sirija, Mijanmar, Indija, Palestina, Bangladeš, Sudan.

Moj aktivizam vezan za izbjeglice počeo je sa dolaskom prvih grupa.

Iako zvanično nisam član bilo kakve organizacije niti udruženja vlastitim sredstvima na samome početku sam nabavljao hranu i vodu za njih. Svaki dan nakon radnih obaveza nakon 16 h odlazio sam na stanicu te pomagao izbjeglicama.

Svi su nastojali otići ili u Sarajevo ili Bihać i Veliku Kladušu odakle su htjeli nastaviti svoj put ka evropskim zemljama. Moja pomoć se sastojala u tome da im dam hranu, vodu, informacije. Nekoliko puta pružena im je i medicinska pomoć.

Većinom se radilo o mlađim muškarcima koji nisu htjeli da se militarizuju, te koji bježe od rata, smrti, siromaštva i torture sistema.

U Tuzli niti jedna vladina niti nevladina organizacija niti institucija nije preuzela brigu o ovoj populaciji.

Na moje mnogobrojne apele su se oglušili svi nivoi vlasti. Sa gradskim vlastima sam uspio organizovati sastanak, ali zaključak je bio da nisu nadležni.

Građani/ke su ignorisali problem.

Mediji nisu pridavali posebnu pažnju, a redovno su u kasnijim navratima doprinosili širenju rasizma i fobije prema izbjeglicama.

Moja iskustva sa izbjeglicama su neopisiva. Za pet mjeseci koliko sam aktivan nisam imao niti najmanju neugodnost. Svjedočio sam njihovoj otvorenoj diskriminaciji i kršenju njihovih osnovnih ljudskih prava.

Izbjeglice su uvijek bile dostojanstvene i civilizovane.

Kada spavaju u Tuzli spavaju na ulici pod vedrim nebom.

Veliki broj izbjeglica koji mi se sada javlja čini to iz Bihaća odakle mi javljaju da se tamo dešava strašan zločin. Bez dovoljno hrane, vode, smrznuti i obespravljani zarobljeni su u Bihaću.

Žale se na lokalni Crveni križ i lokalnu policiju koji ih kako navode ponižavaju i krše njihova prava.

Ono što svi ponavljaju i na što posebno ukazuju jeste brutalnost hrvatske granične policije koja ih tuče, pljačka, a zatim ponovo vraća u Bosnu.

U prvim danima novembra smanjen je broj dolazaka, a nisu rijetki ni slučajevi ponovnog vraćanja u Srbiju iz Bihaća i Sarajeva.

Napisao:

Nihad Suljić, Tuzla

